

Molts potser penseu que només els homes són capaços d'oferir grans actes d'honor i heroisme. No és així. Aquesta història d'amor i honor, d'homes i llops, que us explicaré, quasi real, ho demostra.

Primavera de l'any 844. Muhammad Ibn Marrash és un *naqîb* que comanda una *liwá* de 200 homes del gran exèrcit del califa que aquestes dies avança des de *Larida* (Lleida) cap al Nord; han acampat a poca distància de la població fortificada de *Balagur* (Balaguer), a unes cinc llegües de Larida. Muhammad és un jove de vint-i-dos anys, alt i fort, amb una mirada penetrant adquirida gràcies a la llarga experiència militar. Està acostumat a manar i obeir.

Muhammad està bojament enamorat de Melisende, filla del general Fortún, de la família dels *Banu Qasi*, des del primer moment que la va veure, un plujós dia de primers de març a la *haima* del general, quan aquest va reunir als *naqîb* per tal de donar-los-hi instruccions sobre la conquesta de *Al-Miknassiya* (Mequinensa), una petita ciutat murallada a la ribera del *wadi* Ebro.

Melisende és la noia més bonica que Muhammad ha pogut veure mai. Té la pell tant blanca com els núvols de cotó, el cabell ros i llarg li cau sobre les espatlles i els seus ulls son tan blaus com el propi cel. És filla d'un gran senyor i per tant no baixa la mirada ni tant sols en presència de tots aquells guerrers. Les mans, petites i delicades, les té nues, sense guants ni anells - *bon senyal, no està compromesa* - pensa ell. Muhammad gairebé no presta atenció a les explicacions de l'*amîr* perquè és incapaç de mirar res que no siguin els ulls de la noia. Ell esta segur que ella li correspon perquè ha vist un lleu somriure quan han creuat mirades.

Muhammad cobreix la gropa del seu cavall amb una esplèndida pell de llop gris. Era la pell d'un preciós animal guanyada a un enemic durant la batalla de Teruel. Muhammad te tanta cura d'aquesta pell com del seu propi cavall, *Furiós*. Sap que en Fortún es va fixar en ella i la va contemplar amb autèntica delectació durant el setge de *Burbaster* (Barbastro). A en Muhammad li va passar pel cap regalar-li com a gest de respecte, però la pell de llop fa que el seu cavall sigui fàcilment distingible en el camp de batalla, i això és motiu d'orgull per ell.

Li han informat que en els boscos que voregen Balagur hi ha molts llops, cérvols i també óssos; tot això promet moltes i emocionants jornades de caça. Muhammad vol

trobar un gran llop i oferir la pell al seu senyor amb l' intenció de demanar-li permís per visitar la seva filla. Com que en Fortún és vidu, la Melisende és ara la comtessa de *Tutila* (Tudela).

Muhammad és perfectament conscient que un simple *naqib* no te cap probabilitat ni tant sols d'atansar-se a una noia pertanyent a la noblesa, però ja fa mesos que ell espera un ascens que considera d'allò més merescut, tota vegada que amb la seva *liwá* ja ha participat en nombroses batalles i ha demostrat, amb escreix, que mereix ésser anomenat *qaïd* i liderar un *alam* de mil homes. Muhammad considera que un *qaïd* de vint-i-dos anys ja és prou digne de festejar la filla d'en Fortun.

Ara està més decidit que mai a caçar un llop. Disposa de dos dies per trobar-lo; després conquerirà Balagur i podrà demanar la mà de Melisende.

Sense haver dormit gaire degut a l'excitació i els nervis, de bon matí Muhammad i sis dels millors arquers i llancers del seu batalló marxen a la cerca dels llops. Els cavalls, ben alimentats i en plena forma, troten sense descans durant poc més d'una hora i han arribat als boscos de l'anomenada *Serra Carbonera*. Han recorregut dues llegües i mitja en direcció nord i fa estona que han deixat enrere la ciutat murallada de Balagur. Des dels merlets de la Suda de la ciutat els vigilants han vist passar de llarg els set cavallers i han suposat que son una patrulla d'avançada.

Ja han trobat les petjades dels llops. Com que ha plogut els darrers dies, han quedat prou clares al fang. Son recents. Segurament d'aquesta nit passada. Mirant-les amb atenció els homes d'en Muhammad saben que son entre dotze i quinze animals adults, de bona mida. Es mouen ràpid, a la carrera. Si va perseguint una pressa, un llop adult és capaç de córrer gairebé a tanta velocitat com un cavall, de manera que Muhammad ordena tornar a muntar i emprendre una marxa una mica més ràpida, suficient per avançar sense fatigar massa les muntures.

Poca estona després veuen el ramat de llops entre els arbres dels bosc. Estan devorant un cérvol. Per la cornamenta dedueixen que era un mascle ben gran. Els homes s'aproximen a contravent per tal de no ser detectats. Es troben a unes cinquanta vares dels llops. Aquests estan menjant tant ràpid com poden; se'ls veu nerviosos i hi ha picabaralles entre ells. N'hi ha un amb el pelatge gris, daurat i marró que és enorme, més gran que qualsevol dels altres. Segurament és un Alfa. Muhammad ja te la llança

preparada, també els seus soldats, que s'obren formant un vano per cobrir el màxim espai possible.

Els llops els han olorat i saben que es troben a prop. No volen abandonar una gran presa que representa el menjar de tres dies. La primera reacció és bordar i grunyar, tots excepte l'Alfa, que mira fixament cap els homes cercant un punt dèbil. Els cavalls avancen al trot, els llops arrenquen a córrer, surten a un descampat on els cavalls són més veloços. L'Alfa corre més que la resta però no vol deixar enrere als seus companys i redueix una mica el ritme; s'enfronta a un dels cavalls que, espantat, aixeca les potes davanteres i gairebé fa caure el seu genet. És el moment que aprofita Muhammad: amb la llança fereix greument el llop. Aquest, malgrat la dolorosa i debilitant ferida, demostra coratge i valentia i ataca en *Furiós* trencant-li els tendrums de la pota davantera esquerra. Cavall i cavaller roden per terra; el llop es llança contra l'home caigut però, gràcies als reflexes adquirits en anys de lluita i batalles, Muhammad es cobreix la cara amb el seu braç per tal de protegir el coll. Els soldats que l'acompanyen saben que no poden intervenir perquè això faria enfurismar el seu *naqib*. El llop té una gran força. Després d'alguns minuts de lluita, finalment en Muhammad li dona mort amb el seu punyal.

Tots són conscients que l'Alfa ha sacrificat la vida per tal de salvar la de la seva família. En Muhammad considera un gran honor que aquest animal magnífic, honorable i poderós, líder d'un gran ramat, li hagi lliurat la seva vida.

Dos llops més han mort per les fletxes i llances però la resta han fugit i s'han salvat. Passats uns moments, en Muhammad veu que gràcies a l'armadura i la cota de malla té alguns estrips al braç i mans però cap ferida greu. - *Aquest llop no mereix ser escorxat* – diu en Muhammad contemplant el gran Alfa mort. - *Certament* – diuen els seus homes. - *Ha mort amb honor* - .

Muhammad decideix enterrar-lo, amb la seva pell, en aquest bosc de pins, alzines, roures i bedolls. També decideix que no comprarà l'amor de la noia amb la pell d'un animal poderós, líder i capaç del major sacrifici.

Muhammad sap que molt difícilment podrà un dia festejar la Melisende però se sent unit espiritualment al llop Alfa i desitja, quan arribi el seu moment, tenir la capacitat de ser tant honorable com un dia ho va ser aquell gran llop gris heroi, ferotge i valent.